



ת"פ 23154/08/15 - מדינת ישראל נגד בן ראובן רחמני

בית משפט השלום בראשון לציון

28 יוני 2016

ת"פ 23154-08-15 מדינת ישראל נ'
רחמני

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המאשימה
נגד
הנאשם
בן ראובן רחמני

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אוראל רוזנצוויג

הנאשם וב"כ עו"ד לאה בירק

החלטה

רקע.

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע, על פי הודייתו, בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, עבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982 ובעבירה של פגיעה בפרטיות- בילוש והטרדה לפי סעיף 12(1) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981.

אלה העובדות בהן הודה הנאשם: הנאשם הודה כי בתאריך 13.2.15, בשעות הערב, עת בילו י.א, אשר היתה בת זוגו של הנאשם בעבר, עם בן זוגה במועד הרלבנטי לאישום ב.פ, ב"לינקולן ביליארד" שברחוב ז'בוטינסקי 65 בראשון לציון (להלן- "המקום") הגיע הנאשם למקום, קרב לב.פ וי.א ותר סביבם מספר פעמים. בהמשך בתאריך 14.2.15, בשעה 02:00 או בסמוך לכך, עזבו ב.פ וי.א את המקום ופסעו לעבר ביתה של י.א. בנסיבות אלו, נהג הנאשם ברכבו בעקבותיהם, עצר בסמוך אליהם והמשיך בנסיעה במהירות גבוהה תוך שהוא סב סביבם עם רכבו מספר רב של פעמים וזאת עד לקרבת ביתה של י.א. בתחילת שנת 2015, מועד אשר אינו ידוע במדויק למאשימה, פסעו ב.פ וי.א ברחוב בעיר ראשון לציון. בנסיבות אלו, נהג הנאשם ברכבו הלך ושוב בקרבתם של ב.פ וי.א תוך שהוא סב סביבם עם רכבו מספר רב של פעמים. באותן הנסיבות, עצר הנאשם את רכבו בסמוך לב.פ וי.א ואיים על ב.פ בפגיעה שלא כדין בגופו או בחירותו כך שצעק לעברו שישבור לו את היד, וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו. בנסיבות אלו, בלש והתחקה הנאשם אחר ב.פ וי.א כך שקרב אליהם ותר סביבם מספר פעמים, בכוונה להטרידם או באופן העלול להטרידם. במהלך חודש יוני 2014, מועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, עת שהו ב.פ, י.א וד.ב, ילידת 1998, בסמוך לביתה של י.א, התקשר הנאשם מהסלולארי שברשותו אל הסלולארי של י.א וביקש לדעת מדוע נפגשת עם ב.פ. בנסיבות אלו, איים הנאשם על י.א וד.ב בפגיעה שלא כדין ברכושו או בחירותו של ב.פ באומרו להן כי יהרוס את רכבו של ב.פ ויזיק לגלגלי רכבו וזאת

עמוד 1



בכוונה להפחידם או להקניטם.

תסקיר שירות המבחן.

שירות המבחן ערך תסקיר מפורט וענייני ובסופו המלצה להימנע מהרשעת הנאשם ולהטיל עליו צו מבחן למשך שנה, במסגרתו יידרש הנאשם להשתלב בהליך טיפולי במסגרת שירותו הצבאי, ופיצוי למתלוננים. מתוך הנסקר בתסקיר עולה כי הנאשם כיום בגיל 20, רווק, חייל בשירות סדיר בתפקיד טכנאי מסוקים בחיל האוויר, מתגורר עם אמו בראשון לציון. הנאשם השלים 12 שנות לימוד בבית ספק מקצועי במסלול לימודי מכונאות. מתוך חוות דעת מפקדו של הנאשם מיום 26.11.15 שהוצגה בפני שירות המבחן עולה כי תחילת שירותו הצבאי של הנאשם הייתה רצופת מהמורות אולם במהלך שירותו - מחודש אוגוסט 2014 - חל שינוי חיובי בהתנהגות הנאשם וכיום הינו חייל מעורב ומשפיע באופן חיובי, נוטל על עצמו אחריות ומגלה יוזמה. כמו כן צוין כי במסגרת תפקידו הנוכחי מתפקד הנאשם בתנאי כוונות הדורשים מידה רבה של מחויבות והתמדה, משמעת עצמית, יכולת התמודדות עם מצבי לחץ ויכולת עבודה בצוות. שירות המבחן סקר את נסיבות חייו של הנאשם עד היום, לרבות על יסוד שיחה שקיים עם אמו ועם המתלוננת. בשיחה עם המתלוננת תיארה את חששה מפני הנאשם וקשייה להמשיך בניהול אורח חיים תקין ושללה איום וקשר עם הנאשם. בהתייחסו לעבירה בפני שירות המבחן מסר הנאשם כי התקשה להתמודד מהפרידה מהמתלוננת ותחושותיו התעצמו לאור העובדה כי ניהלה קשר זוגי חדש. הנאשם נטל אחריות על ביצוע העבירות והבין את הפסול בהן. הנאשם הביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי. שירות המבחן ציין כי לא התרשם מקווי אישיות אלימים או עברייניים מופנמים בנאשם. שירות המבחן בחן אפשרות להשתלבות הנאשם בהליך טיפולי נוכח שירותו כחייל בבסיס סגור בדרום הארץ וציין כי נבחנת אפשרות לטיפול כאמור. שירות המבחן ממליץ להתחשב בגורמי הסיכוי- גילו הצעיר של הנאשם, נסיבות חייו המורכבות, ונטילתו אחריות לצד מוכנותו לטיפול ולהעדיף שיקולי השיקום בעניינו.

טיעוני באי כוח הצדדים לעונש.

באת כוח המאשימה טענה כי יש להותיר הרשעת הנאשם על כנה ולהטיל על הנאשם צו של"צ, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים וכן להפעיל התחייבות למשך שנתיים, על סך של 3,000 ₪, התלויה ועומדת בגין הרשעתו של הנאשם בבית משפט לנוער ביום 4.3.14 בתיק 15901-04-12 בעבירות של תקיפה סתם ותקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר. לטענתה, מתחם הענישה ההולם את העבירות שבהן הודה הנאשם נע בין מאסר מותנה לבין 12 חודשי מאסר בפועל. בטיעוניה ציינה את נסיבות ביצוע העבירות והערכים שנפגעו כתוצאה מביצוען, וכן טענה כי לנאשם חלק עיקרי בביצוע העבירות כאשר אין מדובר באירוע בודד אלא בהתנהגות נמשכת מצד הנאשם ללא כל התגרות מצד המתלוננים. באשר לשאלת הרשעת הנאשם טענה כי הנאשם לא הוכיח פגיעה קונקרטית וקשה בסיכויי שיקומו, כי אמנם הביע נכונות לטיפול אך לא החל בטיפול כזה. על כן עתרה לדחות את המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעת הנאשם וטענה כי אין מדובר במקרה חריג המצדיק הימנעות מהרשעה.

באת כוח הנאשם עתרה להימנע מהרשעת הנאשם. בטיעוניה ציינה כי הנאשם היה בן 19 ושלושה חודשים בעת ביצוע העבירה ובקטגוריה של "בגיר- צעיר". באת כוח הנאשם הפנתה לפסיקה ובמיוחד לעפ"ג (מרכז) 14167-10-15 **אלמנאו נ' מדינת ישראל** [פורסם בבנו], וטענה כי מדיניות בתי המשפט היא להגמיש את דרישת הנזק הקונקרטי



כשמדובר בנאשם "בגיר- צעיר" וכי הסטיגמה תגרום לנאשם נזק בעתיד. כמו כן טענה כי יש להתחשב בשינוי החיובי שחל בנאשם, בנטילתו אחריות ונכונות להשתלב בטיפול, ולאמץ את המלצת שירות המבחן.

דברי הנאשם.

הנאשם מסר כי הוא משרת בחיל האוויר בתפקיד טכנאי דרג א של מטוסים, וכי הוסמך למקצוע זה לאחר שעבר קורס. הנאשם ציין כי קיים מסלול לשירות קבע במקצועו הצבאי וכי בכוונתו לשרת שירות קבע בטייסת הנוכחית. הנאשם הגיש חוות דעת ממפקדו (סומנה טל/2).

דין והכרעה.

עקרון היסוד הוא כי קיומה של אחריות בפלילים לביצוע עבירה מחייבת הרשעת הנאשם בדין, וזאת משום האינטרס הציבורי באכיפה שוויונית ובמימוש מטרות הענישה. סיום הליך ללא הרשעה (לפי סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982) הינו, אפוא, חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי-דופן, בהם לא מתקיים יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה [ע"פ 2083/96 תמר כתב נגד מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337, 341, להלן- "עניין כתב"]. בהתאם להלכה הפסוקה כפי שהותוותה בעניין כתב, הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים:

"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים".

באת כוח הנאשם עתרה לאמץ את המלצת שירות המבחן למצות ההליך בעניינו של הנאשם בלא הרשעה. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים לפי אמות המידה החלות על העניין באתי למסקנה כי ניתן להימנע מהרשעת הנאשם במקרה שלפני וזאת מן הטעמים שאפרט מיד להלן.

אינני מקל ראש בחומרה שבמעשי הנאשם. הנאשם אשר היה מצוי בקשר זוגי עם המתלוננת ואשר הגיע לסיומו לא השלים עם הפרידה. בתוך כך איים הנאשם על המתלונן בהזדמנויות שונות בפגיעה בגופו ובחירותו בכוונה להפחידו, עקב אחר המתלוננים ופגע בפרטיותם ובשלוותם. אין מדובר במעשים של מה בכך שהרי מעשיו זרעו פחד במתלוננים ושיבשו את אורח חייהם.

אלא שאין בכך די ואין בנסיבות אלה כדי להטות הכף נגד הנאשם. בעת ביצוע המעשים היה הנאשם בן 19 אשר על רקע נסיבות חייו המורכבות נתון היה לחוסר בשלות רגשית בהתמודדות עם מצבים על רקע קשר זוגי שנסתיים. בעת שדנים אדם יש להגיע למקומו. מה מקומו של נער כבן 19 אשר בעקבות קשר זוגי בוסרי, נפגע מפרידת בת זוג, שמא אומר כפי שראוי לומר בלשון העם, חברתו? אכן, על פי ניסיון החיים, גם מבוגרים ממנו אינם מצליחים להפנים פרידת או



נטישת בת זוג. אין לקבל התנהגות הנאשם, אך בבואי לשפוט הנאשם ניתן להבין התנהגותו במובן הסובייקטיבי, אף שהיא שלילית מיסודה. כמו כן, יש לציין כי לא נלוו לעבירות עבירות נוספות ולא נגרם נזק ממשי כתוצאה ממעשי הנאשם. על כן אני סבור כי על אף הגינוי לו ראויים מעשי הנאשם הרי שעדיין רף החומרה הניבט מהם אינו מן הגבוהים באופן המאפשר לשקול את ביטול ההרשעה.

באשר לתנאי הנוסף והוא- קיומה של פגיעה קונקרטית בעתיד הנאשם ובשיקומו. עיון בפסיקה מעלה כי אמנם כאשר מדובר בנאשם המשתייך לקבוצת גיל 18-21 (היא קבוצת הגיל המכונה "בגירים- צעירים") גוברת הנכונות לבכר את האינטרס השיקומי- טיפולי בעניינו משום פוטנציאל השיקום המתגבר ומשום הבעייתיות בהוכחת נזק מיידי למי שמצוי בתחילת חייו הבוגרים. אולם אין בהשתייכותו של נאשם לקבוצת גיל כאמור להקנות חסינות אוטומטית מפני הרשעה בדין, ויש לבחון האם ובאיזו מידה מתקיים יחס בלתי סביר בין חומרת המעשים לבין הנזק העתיד להיגרם לנאשם מההרשעה. בעניין זה ראו רע"פ 3989/15 **גוזלאן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] פסקה 9 לפסק דינו של כב' השופט א' שהם, ע"פ 2420/15 **אבטליון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] פסקה 19 לפסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן.

אכן נוכח גילו הנוכחי של הנאשם בעת גזירת דינו [20 שנים ו- 4 חודשים] קיים קושי מובנה לבסס נזק קונקרטי ומידי במישור התעסוקתי- המקצועי בגין הרשעתו, אולם אני סבור כי מקרה זה נמנה עם אותם מקרים חריגים בהם קיימת הצטברות מיוחדת של נסיבות המכריעה את הכף לטובת ביטול הרשעתו של הנאשם. ודוק. הנאשם, אשר בעת מתן גזר הדין הינו חייל בשירות סדיר, מצוי בתחילת חייו הבוגרים אולם ניכר כי בכוונתו להמשיך במסלול המקצועי- הטכני אליו הוכשר הן במסגרת לימודיו עובר לגיוסו והן במסגרת שירותו בחיל האוויר. הנאשם הביע לפני רצון להמשיך ולשרת שירות קבע. חוות דעת מפקדו בעניינו חיובית ביותר ויש בה להצביע על סיכויי הנאשם להמשיך במסלול מקצועי בצבא. כפי שציין שירות המבחן ניכר כי הנאשם קיבל אחריות מלאה למעשה והביע חרטה כנה. מאז מועד ביצוע העבירות ועד היום חל שינוי חיובי באורחות חייו של הנאשם והוא מגלה בגרות ואחריות. על כן ובהינתן כל אלה, אני סבור כי הותרת הרשעתו של הנאשם על כנה תפגע באופן ממשי בהמשך תהליך שיקומו החיובי, בעתידו המקצועי ובמסלול חייו באופן בלתי מידתי לחומרת המעשים אותם ביצע ולנסיבותיהם. ניכר כי מעת גיוסו לשירות סדיר בצה"ל ביצע הנאשם שינוי חיובי באורחות חייו ובהתנהגותו עד כי כיום ממלא הוא תפקיד חשוב ואחראי בחיל האוויר ואף נמצא מתאים לחנוך חיילים צעירים. הותרת הרשעתו על כנה תותיר בנאשם כתם אשר קרוב לוודאי יפגע באפיק השיקומי החיובי בו הוא מצוי ואיזון ראוי בין כלל השיקולים מוביל למסקנה כי יש להימנע מכך.

נוכח כל האמור לעיל, אני מקבל המלצת שירות המבחן ומורה על ביטול הרשעת הנאשם.

אשר על כן אני מחייב הנאשם כדלקמן:

הנאשם יהא נתון לצו מבחן במשך שנה מהיום וישתף פעולה עם שירות המבחן.

הפעלת התחייבות בסך 3,000 ש"ח שחויב בה הנאשם בתיק פלילי 15901-04-12.

הואיל והנאשם חייל בשירות סדיר אזי הסכום ישולם בעשרה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם



יהיה 1.8.2016.

מוצגים: ייעשה בהם כפי שיקול דעתו של הממונה על החקירה.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום כ"ב סיוון תשע"ו, 28/06/2016 במעמד הנוכחים.

אברהם הימן , סגן נשיאה